

Peti zid

»Ispraznost nad ispraznostima, veli Propovjednik, sve je ispraznost.«

Biblija, Prop 12, 8

Ničega se nije sjećala. Prošla noć bila je crna vrpca preko praznine – kao da je netko uzeo spužvu i obrisao njezin život od jučerašnjih 9 navečer do današnjih 10 ujutro. Boljela ju je glava i bude joj muka u želudcu pa se skvrčila u fetus i prekrila plahtom da sakrije od sebe sunce koje je obasjavalo krevet. Bilo je jutro nakon što se prvi put napila i Sabina nije imala snage za životom.

Možda bi bila odspavala još koji sat da majka nije pokucala na vrata i obavijestila ju da se treba dići. Skoro će podne, majka mora na posao, a Sabinu čekaju već ustaljene obveze. Prije no što je uspjela reći da se ne osjeća najbolje i da bi danas radije ostala u krevetu, začula je kako su se zalupila ulazna vrata; majka je otišla.

Trebalo joj je duže nego Gregoru da isplazi s kreveta. Teškom je mukom stajala na nogama i posrćući nekako došla u kupaonicu. Nije se ni htjela pogledati u zrcalu. Samo se svalila pod tuš i pustila vodu. Kriknula je kad je ledena voda oblila njezino od alkohola goruće tijelo i poskliznula se na vlažnim pločicama. Snažno je udarila o vrata tuš-kabine i ona su popustila pod njezinom težinom. Sabina se u posljednji tren uhvati za rukohvat i prilijepi uza zid. Sablažnjeno je gledala u kupaonski pod posut staklenim krhotinama. Mogla je umrijeti. Već je vidjela svoj leš zarezan rbinama i viskozno jezero rujne krvi koje preplavljuje azurne pločice. Ta joj je slika nagonski sijevnula pred očima i nije stigla smiriti želudac. Panika i alkohol i ostatci večere ispunili su joj usta i ona se isповраća u tušu. Bilo joj je lakše.

Magla u njezinoj glavi počela se rijediti i misli su dobivale određeniji oblik. Čak se i smisao, koji je dotad izmicao neuhvatljiv poput vječnog obzora, vraćao u Sabinin život. Bila je strašno žedna i u kuhinji je popila valjda litru vodu. Iz navike je otvorila frižider, ali kad je osjetila da se sprema još jedan stampedo uz jednjak, brže-bolje zatvori ta paklenska vrata.

Na kuhinjskom stolu ležala je majčina ceduljica s popisom današnjih zadataka. Bila je subota pa je lista bila sljedeća: „Otići u dućan po standardno + picek za susjedu Jelu. Oprati kupaonu i veš. Usisati stan. U 7 nazvati Jelu i reći da dođe po piceka. Skuhati večeru (nešto jestivo po mogućnosti). Pozdrav, mama.” Sabini su slova malo bježala pa je morala dvaput pročitati prije nego je odlučila da ne napravi ništa od navedenoga. Jednostavno nije bila u stanju. Nije da će svijet propasti ako ne očisti stan, a Jela... *Nek' si sama kupi kokoš*, pomisli Sabina

dok se zakapala u krevet i nadala da će snovi popuniti crnu rupu koja se puna zle slutnje vrtložila u njezinu sjećanju.

* * *

Pauci su hodali po njezinoj kosi. Mogla je osjetiti njihove mršave nožice kako ju budu po tjemenu. Miljali su po njezinoj glavi, prebirali joj vlasi, šakljali joj obraze. Nije se usuđivala otvoriti oči ni pomaknuti, ali ipak je znala – *kako?* – da su svuda oko nje, da predu svoje mreže oko njezina tijela. *Žele me uhvatiti, žele me ubiti, žele me pretvoriti u MUMIJU!*, užasnuto pomisli i krikne i uto pauci nahrupe u njezina usta i izjedu je do same srži.

* * *

Netko je zvonio na ulazu. Snena se doteturala do vrata i bacila oko kroza špijunku. Pred vratima meškoljila se susjeda Jela. Tko bi drugi bio? Došla je po svog čučeka koji je još čučao u hladnjači u dućanu. Sabina ju je ignorirala – kad-tad će otići, ili sama u dućan ili nekoga drugog žicati isto. Sabini je bilo svejedno; nije htjela imati posla s glupim ljudima. „Na svijetu nema mjesta za nesposobne. Pojedi ili budi pojeden”, tiho je ponavljala mantru.

Zidni sat pokazivao je 8 navečer. Metabolizam je učinio svoje, osjećala se skoro normalno, dapače, bila je gladna i složila si je sendvič. Majka će doći za kojih sat vremena pa još stigne učiniti štogod s popisa – nije željela da joj drži prodike o odgovornosti. „Ja radim dva posla da nas prehranim,” zacijelo bi rekla, „a ti tako! Znam da ti ne olakšavam život, ali sva’ko treba dat’ svoj obol. Jučer sam ti dopustila da ideš na rođendan i obećala si mi da nećeš piti. I što ti napraviš? Naroljaš se k’o zadnja flundra!” Vidjela ju je kako maše rukama kao vjetrenjača, vidjela je kako se svađaju, vidjela je kako se s treskom zatvaraju vrata... Nije joj se prolazilo kroza sve to pa je na brzinu izvadila usisavač i posložila dnevni boravak. Za pola sata ležala je na krevetu dok joj je srce lupalo maraton.

Kad se primirila, uzme u ruke laptop. Od jučer nije bila na fejsu i bijaše gladna novih informacija. Još su ju mučile crne rupe, sjećanja još nisu riješila zagonetku prošle večeri. A ima li boljeg mjesta gdje saznati što je bilo nego na internetu?

Otvorila je svoj profil i trepnula. Imala je na stotine nepročitanih poruka. Svi su ju nešto trebali, željeli razgovarati s njom. Što se dogodilo? Otvori ih nekoliko. „OMG, kako si to mogla učiniti?“, „Isuse, ja NE VJERUJEM!“, „Opa mala, evo ti moj broj ;)“, „Oduvijek sam znala da si gadura.“ Što ih je više čitala, bila je sve jasnija i sve zbunjenija. Što se kvragu dogodilo?!!!

Tada je vidjela da joj je na fejsu, na zidu, objavljen neki video. Klikne na link.

Da je tko u tom trenutku pogledao kroz prozor jednoga sasvim običnog stana u jednome sasvim običnom gradu, vidio bi jednu sasvim običnu djevojku kojoj se svijet ruši pred očima dok zuri u bijelu prazninu monitora svog računala.

Odjednom više nije gledala kroza zrcalo, u zagonetci, već licem u lice. Slavina sjećanja popustila je i uspomene su ju poplavile. Rođendan... Alkohol... Mislav... Tablete... Soba... Kamera... Njezin krik i njegov bijes...

Sabina više nije mogla biti. Sve je gotovo – treba propasti. Gdje može pronaći utočište kad svi mogu vidjeti video, vidjeti *nju*? Čak ni među svoja četiri zida nije bila sigurna, nigdje se nije mogla sakriti od toga sveprisutnog petog zida o koji se razmrskao njezin čitav život.

Bježala je stanom suludo poput muhe. Suze su joj mazale vid, slijevale zajedno s balama u usta. Zazivala je majku poput mladunčeta, iskala njezinu toplu utjehu i zagrljaj. Nije je bilo.

Konačno uleti u kupaonicu i posmakne se na razbijenu staklu. Razdere dlanove dok je prekapala po hrpi krhotina tražeći pravi komad. Napokon ga je našla; učinio joj se poput ključa koji će je osloboditi tamnice ove gnjile stvarnosti. Tim je ključem od stakla Sabina otključala vrata raja.

* * *

Majci se učinila čudnovatom tišina koja je vladala stanom. Obično ju je Sabina dočekala na vratima sa samodopadnim smiješkom ako je skuhalo što fino ili naboranim čelom ako joj nije uspjelo. Sada je nije bilo. Još joj je na stubištu gđa Jela prigovorila kako joj njezina kći nije donijela piceka iz dućana, a ona ga je platila masne pare. *Možeš mislit'*, pomisli majka. Škrtije žene u životu nije upoznala.

„Sabina! Sabina, gdje si?” Nitko nije odgovarao. Majka pogleda u dnevni boravak i kuhinju – bijahu pusti i prazni. Pokuca na vrata Sabinine sobe. „Sabina, mogu li ući?”

Soba je bila u neredu. Sve je bilo razbacano, krevet, knjige, čak je laptop ležao razbijen u kutu. Majka je bila prestrašena i crnilo joj je ispunjalo srce. Preostala je jedino kupaonica.

Majka uleti u nju. Sabina je ležala među razlomljenim staklom, razdrtih zapešća. Desnicom je još slabašno držala komad kojim je počinila djelo. Majka klekne i uzme svoje dijete u naručje. Ne, ne, NE! Nije mogla disati i već je uzela staklo da i sama krene za svojom kćerju kadli osjeti neki pokret. Nešto je u Sabininim grudima još uvijek slabašno kucalo.

Negdje u gradu ogласi se sirena hitne pomoći i njezina se pjesma raznosila tom pustarom čovječanstva. Sabini se učinila pjevom kora anđela. Majci je bila nada u život. Zajedno su slušale taj zavodljivi sirenski zov koji je nosio mnoga obećanja – obećanja za bolje sutra, obećanja da postoje stvari pred kojima peti zid nije ništa više od hrpe ispraznosti i lažnih istina.

Robert Sviben, 4.razred gimnazije

Srednja škola Zlatar

Mentor: Ljerka Gajski Markulin